

POSTANOWIENIE

Dnia 9 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Państwowego Gospodarstwa Leśnego
Lasów Państwowych Nadleśnictwa G.

przy uczestnictwie D. U. B. , C. M. , E. M. , A. M. K., L. E. W. , A. B. W. , J. W. , F.
M. , P. D. M. , J. M. W. , H. M. , K. M. , D. M. , A. L. , A. M. i L. M.

o stwierdzenie zasiedzenia,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 9 marca 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w T.

z dnia 31 maja 2019 r., sygn. akt VIII Ca (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza na rzecz uczestników od wnioskodawcy kwotę
1350,- (tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Skarżący powołując się na oczywistą zasadność skargi odwołuje się przede wszystkim do naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 121 pkt 4 w zw. z 175 k.c. oraz art. 172 § 1 i 2 k.c. i przedstawia obszerny wywód na uzasadnienie zarzucanych uchybień.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym rozumieniu. Wbrew pogładowi wnioskodawcy oczywistej zasadności skargi nie może uzasadniać twierdzenie o dokonaniu przez sąd wykładni przepisu prawa materialnego, stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia, zgodnej z jednym z poglądów prawnych, jeżeli nie wykracza poza przyznane mu granice swobody orzeczniczej wybierając jeden ze sposobów rozumienia przepisu. Powołanie się przez Sąd Apelacyjny na treść art. 9 ustawy z dnia 12 marca 1958 r.

o sprzedaży państwowych nieruchomości rolnych oraz uporządkowaniu niektórych spraw związanych z przeprowadzeniem reformy rolnej i osadnictwa rolnego w kontekście zawieszenia biegu przedawnienia pozostaje w sprzeczności z treścią uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2015 r., III CZP 82/14 (OSNC 2015 r., nr 11, poz. 126) ale był to tylko jeden z argumentów stanowiących podstawę orzeczenia. Skoro w sprawie przedmiotowej nieruchomości nie została wydana żadna decyzja, uczestnicy i ich poprzednicy prawni byli pozbawieni możliwości administracyjnej kontroli. Podejmowali możliwe działania takie jak wpisanie prawa własności do księgi wieczystej a o nierealności ich starań o wydanie gruntu świadczą negatywne odpowiedzi wydane zresztą w roku 1990 i 1991 r. a więc już w stanie państwa, który umożliwiał wnioskodawcy realną ocenę prawidłowości działań podjętych w przeszłości. Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 18 maja 2017 r., III CSK 221/16 (nie publ.) o stanie równym zawieszeniu wymiaru sprawiedliwości można mówić wówczas, gdy warunki ustrojowe i stan prawny nie tylko czynił niemożliwym dochodzenie roszczenia ze względu na niedostępność środków prawnych, ale również wówczas, gdy ze względu na powszechną praktykę stosowania obowiązujących przepisów nie było realnych szans uzyskania korzystnego dla uprawnionego rozstrzygnięcia. Z zachowania wnioskodawcy, który dopiero w roku 1988 r. wniósł o wpisanie do księgi wieczystej prawa własności całej nieruchomości bez sprawdzenia, czy istotnie mu przysługuje oraz odpowiedzi negatywnych nie można przypuszczać, by w okresie wcześniejszym jego praktyka stosowania obowiązujących przepisów prawnych mogła prowadzić do uwzględnienia stanowiska uczestników.

Skarżący nie przedstawił argumentów, które w świetle motywów Sądu drugiej instancji wskazywałyby na niewątpliwą, widoczną na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność postanowienia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. Analiza wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że zachodzi wskazana przesłanka, bo twierdzenia skarżącego w świetle motywów zaskarżonego postanowienia nie pozwalają na przyjęcie, że nastąpiły uchybienia

przepisom prawa o charakterze elementarnym, mającym charakter oczywisty i widoczny *prima facie*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z 13 § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz § 5 pkt 1 w zw. z § 2 ust. 6, § 10 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2018 r., poz. 265).

jw